

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 var taget tilbage.

Ændringsforslag nr. 2-5, § 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 31:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Lokal radio- og fjernsynsvirksomhed).

(Fremsat 9/10 85. Første behandling 15/10 85. Betænkning 6/12 85).

Der var stillet 16 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Tinning (VS) (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af Tinning (VS):

Til § 1

I den under nr. 4 foreslåede § 15 a indsættes i stk. 3 efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Sendetid må ikke stilles til rådighed mod vederlag.«

Bemærkninger

Det af et mindretal (socialdemokratiets og det radikale venstres medlemmer af udvalget) stillede ændringsforslag i betænkningen om forbud mod salg af sendetid til politiske partier eller religiøse bevægelser er værre end ingenting.

For det første er det totalt uadministrerbart.

For det andet bygger det på en idé om, at pengestyret nærradiovirksomhed og politisk bestemt pengestyret nærradiovirksomhed er helt i sin orden, når blot det ikke kommer fra politiske partier eller religiøse bevægelser.

Dertil kommer, at omgåelsesmulighederne er umådelig iøjnespringende.

Nærradioerne er ved at blive anbragt i en situation bestemt ved

- at der ikke gives adgang til de offentlige kasser,
- at reklamefinansiering ikke skal være tilladt,
- at salg af sendetid til politiske partier eller religiøse bevægelser skal forbydes, og
- at hele finansieringsspørgsmålet skal op til fornyet behandling omkring 1. februar 1986.

Det sidste kan være en god idé. En delvis offentlig finansiering af nærradioernes arbejde er helt nødvendig. Denne ordning bør udformes sådan, at der ikke bliver brug for at tjene penge ved salg af sendetid. Med dette ændringsforslag foreslås denne indtægtskilde da også helt lukket til.

Så håber forslagsstilleren blot, at det vil være muligt at samle det såkaldte alternative flertal omkring en fornuftig finansieringsordning i tiden omkring 1. februar 1986.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Tastesen (S):

Vi fik i folketingets kulturudvalg parlamentarismen til at fungere, da klokken var fem minutter i tolv. Vi fik den oven i købet til at fungere så bredt, at vi fik regeringspartierne og ministeren med til de afsluttende forhandlinger, og resultatet ser vi i den betænkning, der er kommet fra folketingets kulturudvalg. Det er selvfølgelig godt, at regeringen ville være med; det ville også se lidt mærkeligt ud, hvis det var folketingspartierne uden for regeringen, som alene ordnede den sag.

Vi fik det grundforlig, at vi gør radioloven færdig og venter med stillingtagen til lokal-TV. Vi synes, at det, som forholdene var, var

[Tastesen]

rigtigt at gøre det på den måde. Intet forhindrer, at vi kan gøre os hurtigt færdige med lovgivningen om lokalradio, men der knytter sig en lang række uafklarede spørgsmål til sammenhængen vedrørende TV.

Derfor tilsluttede vi os regeringens forslag om, at man fik lidt længere betænkningstid, nemlig til den 1. februar 1986, med sigte på at finde en helhedsløsning af TV-problemerne, og regeringen har til gengæld lovet, at der, hvis der ikke er en afklaring, så man kan fremsætte lovforslag om en generel løsning, vil komme et lovforslag om en forlængelse af forsøgsperioden for lokal-TV.

Så får vi se, hvordan det går. Jeg kan på socialdemokratiets vegne kun sige, at vi som altid er klar til positive forhandlinger.

Vi har stillet en række ændringsforslag, som alle går i den rigtige retning i forhold til lovforslaget, da det blev fremsat. Disse ændringsforslag går bl.a. ud på, at kommunerne vil få ret til programvirksomhed, hvis formålet alene er at stille produktion og sendefaciliteter til rådighed for interesserede medborgere og at formidle kommunal information.

Vi har fra starten af været meget optaget af, at det bør være en åben kanal, hvor mennesker, som ikke selv har fået en sendetilladelse – grupper af mennesker, foreninger, eller hvad det er, som har lyst til at lave deres egen radioudsendelse – skal have denne mulighed. Den rigtigste løsning vil være, at det sker gennem en åben kanal, og vi har med Odense som eksempel i selve lovforslaget fundet frem til en model, som jeg mener er god. Det er klart, at en kommune ikke selv skal have programvirksomhed, men en kommune skal have mulighed for at komme ud med sine informationer; den service, man vil give kommunens borgere på en række områder, skal man selvfølgelig have lejlighed til at komme ud med på selvstændig vis.

Et andet ændringsforslag går ud på, at enkeltpersoner ikke kan få egen sendetilladelse. Vi mener, at det antal sendetilladelser, der er til rådighed, alle forhold taget i betragtning er så begrænset, at det ikke vil være rigtigt at give enkeltpersoner en direkte sendetilladelse, men enkeltpersoner får som sagt mulighed for at lave deres udsendelse til den åbne kanal.

Vi mener ligeledes, at man må sikre, at der ikke sker en monopolforvridning ved, at dagblade og erhvervsvirksomheder udvikler et

monopol rundt omkring i vore kommuner, og derfor har vi fået en bestemmelse med i lovgivningen, som siger, at dagblade og erhvervsvirksomheder ikke må få bestemmende indflydelse på, hvordan lokalradioer skal fungere, men at de må varetage deres interesse i samarbejde med andre grupper, som udgør en majoritet i de foreninger og sammenslutninger, som kommer ind i billedet her.

Vi har endvidere stillet et ændringsforslag, som understreger programvirksomhedens lokale karakter. Vi foreslår, at det kommer med i selve lovforslaget, at man understreger den lokale karakter, for bl.a. ministerens udtalelser før lovforslagets fremsættelse kunne tydes i retning af, at det var ganske ligegyldigt, om de programmer, man lavede, havde noget med lokal virksomhed at gøre eller ej – det skulle man ikke blande sig i. Vi har ment, at lokalradio er for lokalbefolkningen til udvikling af det lokale demokrati, for at give den lokale befolkning flere ytringsmuligheder, og at dette bør understreges stærkt i selve loven.

Vi har stillet ændringsforslag, som giver ankemulighed, hvis man får nægtet sendetilladelse. Vi tror selvfølgelig på, at de lokale nævn, som nedsættes efter lovforslaget, vil tage meget store alsidighedshensyn til alle grupper. Jeg tror kun, det vil være undtagelsen, at nogle vil føle sig forbigået, men da mange af de græsrodsradioer, som findes i forsøgsperioden i øjeblikket, har været meget betænkelige ved, at spørgsmålet om sendetilladelse skulle afgøres lokalt, har vi ment, det måtte være rigtigt at give den minoritetsbeskyttelse, der ligger i, at en sendetilladelse kan prøves i det centrale nævn, hvis den skulle blive afslået af de lokale myndigheder.

Det sværeste problem er selvfølgelig økonomien. Der findes ikke noget flertal, der går ind for reklamefinansieret lokalradio, og der findes heller ikke i øjeblikket noget flertal, som går ind for, at det offentlige skal stille flere midler til rådighed til finansiering af radiovirksomhed, og det gør det selvfølgelig vanskeligt, for det betyder, at man stort set skal finansiere virksomheden med de midler, man har til rådighed i øjeblikket. Socialdemokratiet har dog sammen med SF stillet et ændringsforslag, som går ud på, at man fortsat stiller gratis sendefacilitet til rådighed fra post- og telegrafvæsenets side, som man gør

[Tastesen]

nu i forsøgsperioden. Det er et meget lille beløb, det drejer sig om – nogle få hundrede tusinde kroner – og vi mener, denne ordning må føres videre.

Vi har samtidig i betænkningen tilsluttet os den opfattelse, som vi også har sammen med SF og i dette tilfælde tillige VS, at konsekvenserne af, at vi siger nej til reklamefinansiering af lokalradio, er, at vi finder nogle offentlige indfaldsvinkler for at støtte lokalradio i fremtiden, noget, som vel i forhold til udvikling af nærdemokratiet kan sammenlignes med den nye informationsteknologi i nærsamfundet, noget i retning af fritidsloven. Som konsekvens af, at vi er imod reklamefinansiering, føler vi os forpligtet til at finde frem til en anden form for finansieringsstøtte til de lokale radioforsøg, og derfor går dette ændringsforslag i denne retning.

Jeg skal til sidst sige, at jeg mener, loven, som den bliver, generelt er en god lov, men at den selvfølgelig kan justeres undervejs. Vi håber først og fremmest på, at der vil være kommunal velvilje til stede. Kommunerne er ikke forpligtet til at støtte lokalradiovirksomhed, men enhver kommune, som har en progressiv kulturpolitik, vil naturligvis være opmærksom på, på hvilken måde man med lokale faciliteter, senderfaciliteter, teknisk bistand og andet kan hjælpe de radioforsøg, som kommer frem, således at man får noget positivt ud af det, og denne mulighed er naturligvis til stede.

Med ønsket om, at loven må komme til at virke på en sådan måde, at ikke alene ytringsfriheden, men også ytringsmulighederne får bedre vilkår, skal jeg udtale håb om, at vi får en hurtig behandling af lovforslaget.

Flemming Jensen (KF):

Det er ikke for at angle efter billig popularitet, jeg iler med at sige, at jeg kun skal gøre nogle ganske korte bemærkninger. Vi er nået et stykke ad vejen, men også kun et stykke ad vejen, og vi har fået fastslået, at den endelige ordning vedrørende lokal-TV skulle være afklaret omkring 1. februar 1986. Jeg tror ikke, det her tjener noget som helst formål at grave grøfter om finansieringen af de lokale sendere på et tidspunkt, hvor man forhåbentlig kan se frem til en ordning, der gælder alle de æterbårne medier.

Som det fremgår af betænkningen, kan det konservative folkeparti stemme for de af ministeren stillede ændringsforslag og en række af flertallet stillede forslag. Vi accepterer også – og det vil jeg gerne nævne specielt – ændringsforslag nr. 6, der omhandler dagbladenes såkaldte bestemmende indflydelse, men vi ser gerne, at også dette spørgsmål bliver drøftet i forbindelse med den endelige løsning. Ingen kan være interesseret i, at der ikke bliver et snævert og godt samarbejde med den dagspresse, som skal give det professionelle svar til Danmarks Radio på lokal-senderernes vegne.

Vi har haft visse betænkeligheder ved at lade kommunerne få sendetilladelse. Vi har næret frygt for, at man kunne få det, man kalder borgmesterradioer, men der har været bred enighed om, at en kommunal sendetilladelse skal udnyttes på en sådan måde, at lokale kredse får adgang til at få deres budskab udsendt. Der er altså ikke tale om borgmesterens radio eller kommunalbestyrelsens flertals PR-sender. Det betyder selvfølgelig ikke, at man ikke kan og skal bruge denne sender til almindelig oplysning på det lokale område. I øvrigt er det jo slet ikke givet, at alle kommuner udnytter en sådan sendetilladelse. Der skal nok komme – det håber jeg da – mange forskelligartede sendere.

Når det konservative folkeparti kan tilslutte sig det under nr. 9 stillede ændringsforslag, skal det ses på baggrund af den indtil videre uafklarede holdning til hele finansieringen af lokalradio og lokal-TV.

Jeg skal gentage, at vi ikke finder det muligt at fastslå, som det gøres i det ændringsforslag, der kaldes nr. 12, at staten skal etablere betaling af drift og sender. Vi har i udvalget drøftet økonomien bag dette forslag, men det er, som om forslagstillerne ikke har taget i betragtning, at vedtagelsen af et sådant forslag, der jo i denne omgang helt naturligt kun gælder radioer, næsten automatisk vil medføre forøgede udgifter for hele TV-siden, og så er det helt andre og langt større penge, vi taler om, end de 260.000 kr., forslagsstillerne nævner. Jeg behøver ikke at nævne vores principielle holdning til finansiering. Det tror jeg efterhånden er sivet ind.

Med denne baggrund kan vi anbefale lovforslaget.

Helge Sander (V):

[Helge Sander]

Venstre er tilfreds med, at vi nu får radio-delen på plads i den lokale medieudvikling. Det giver mulighed for ude i kommunerne at få nedsat de lokale nævn, som skal etableres, for at der kan blive givet de nødvendige sendetilladelser. Det betyder i første omgang, at de altså kan give sendetilladelser til radioerne, men da det er de samme nævn, der skal i gang, når vi forhåbentligvis snarest får klaret også TV-siden, er det rent formelle jo på plads, således vi ikke skal vente på denne etablering.

Når vi nu har skilt radio- og TV-delen ad, føler vi det også naturligt i venstre, at vi i dag siger nej til reklamefinansiering af lokalradioerne. Vores holdning er selvfølgelig fortsat, at vi føler, det er den mest naturlige finansieringskilde, men modsat ville det også se lidt mærkeligt ud, om vi startede med at tillade reklamer i lokalradioerne og så måske ikke – i hvert fald ikke inden for overskuelig tid – fik det i de andre medier. Derfor føler vi det naturligt, at man tager det op sammen med TV-delen, når vi forhåbentlig inden længe får afklaret TV 2-spørgsmålet.

Som det fremgår af betænkningen i dag, skal vi allerede til januar 1986 se nærmere på denne lovgivning igen. Vi skal se på salg af sendetid til politiske partier og religiøse bevægelser. Vi skal se på programudvælgelse i fællesantenneanlæg, brugerindflydelse samt mindretalsbeskyttelse.

I forbindelse hermed må vi også se på dagbladenes og erhvervsvirksomhedernes rolle i det lokale mediebillende. Formuleringen i nærværende betænkning kan umiddelbart se mørk ud for dagbladene, men under udvalgsarbejdet er det jo blevet erkendt, at der er tale om en så løs formulering, at dagbladene i hvert fald ikke udelukkes.

Når der står, at dagbladene ikke må have bestemmende indflydelse, dækker det over et ønske om, at alle sendere skal have en organisationsform på et bredt grundlag, men hvis et dagblad går sammen med en vælgerforening eller et oplysningsforbund for at opfylde kravet, vil der jo meget let være person-sammenfald. Vi føler, det er kunstigt, og ser frem til en nærmere drøftelse af dette forhold, når TV-siden skal afklares til januar 1986.

I bemærkningerne til ændringsforslag nr. 8 står der, at de lokale nævn skal tage stilling til fordelingen af sendetid. Når vi ser bort

fra det storkøbenhavnske område, hverken håber eller tror vi, at der bliver problemer med denne fordeling. Med 400 sendemuligheder over hele landet må det forventes, at alle interesserede kan komme til fadet, i hvert fald nu, hvor enkeltpersoner oven i købet er blevet udelukket. Af samme grund tror vi heller ikke, at det ankenævn, som et flertal med betænkningen her i dag ønsker at få oprettet, får nogen større betydning, da der vil være sendemuligheder nok, således at de lokale nævn kan give de sendetilladelser, der er ønske om rundt omkring i landet.

Ingerlise Koefoed (SF):

Ved førstebehandlingen af lovforslag nr. L 31 om lokal radio- og fjernsynsvirksomhed foreslog SF, at man, hvis man ikke kunne blive færdige med TV-forhandlingerne, i hvert fald skulle sørge for at gøre radiodelen færdig, sådan at de mennesker, der arbejder med lokalradio, vidste nogenlunde, hvilke rammer de ville komme til at arbejde under fremover, sådan at de kunne søge at få fornyet deres sendetilladelse og nye radiofolk kunne søge en sendetilladelse.

Jeg er meget glad for, at det er lykkedes eller på en vis måde er lykkedes at få lokalradiodelen færdig. Nu ved de i hvert fald derude, at lokalradioerne fortsætter, men jeg er ikke helt tilfreds med det resultat, vi har fundet frem til.

Der er det ved denne betænkning, at vi stadig væk ikke har fået løst det meget vigtige spørgsmål, der drejer sig om den fremtidige finansiering af lokalradio og lokal-TV. Man kan desværre ikke være sikker på, at man ved at vedtage det forslag, som vi er ved at færdigbehandle nu, også har sikret sig imod reklamefinansiering for fremtiden, og jeg har formuleret og fået tilslutning fra socialdemokratiet til en bemærkning i betænkningen om, at vi, der ikke går ind for reklamefinansiering, naturligvis føler os forpligtet over for en anden form for finansiering, at vi vil arbejde med en model for en eller anden form for hel eller delvis offentlig finansiering af lokalradio og lokal-TV i fremtiden.

Jeg har prøvet at arbejde lidt med et forslag nu, men fandt selv, at det var for utilfredsstillende til, at jeg kunne lægge det frem her, og jeg kan kun sige, at jeg går videre

[Ingerlise Koefoed]

med arbejdet, og at vi nok skal komme med noget.

Det må dog understreges, at det i debatten måske er kommet til at fremstå, som om der slet ikke kunne være tale om offentlige tilskud, og det er ikke rigtigt, for som hr. Tastesen også sagde heroppefra, står det jo kommunerne frit for også for fremtiden at støtte lokalradioerne, og man må da meget håbe, at de kommuner, der har gjort det, vil fortsætte med at gøre det, og måske også, at de nye kommunalbestyrelser vil være interesseret i at se på sagen og fremskaffe noget mere støtte til lokalradioerne.

Der er et andet forhold i dette her, jeg er betænkelig ved, for ikke at sige ked af, og det er de radikales forslag om, at der ikke må sælges sendetid til politiske partier og religiøse bevægelser. Jeg ved godt, at forslaget delvis er formelt, for ethvert politisk parti og enhver religiøs bevægelse vil jo kunne søge og sandsynligvis også få en sendetilladelse. Men jeg synes, det er uheldigt, at det står i loven; jeg synes, det kan bruges til at sige, at der er nogle mennesker og nogle organisationer, der skal have mindre ytringsmulighed, mindre ytringsfrihed end andre. Jeg havde meget gerne set, at det ændringsforslag ikke var kommet ind, og vi kan naturligvis ikke stemme for det.

Jeg er tilfreds med, at der er kommet ankemuligheder også for folk, der ikke får tildelt en sendetilladelse i første omgang, at pressen ikke kan få en selvstændig sendetilladelse, og at det samme er tilfældet for erhvervsvirksomheder. Det er rigtigt, som hr. Helge Sander sagde, at pressen og også erhvervsvirksomhederne i og for sig kan gå ind i et samarbejde med andre, der søger en lokalradio, og at de kan komme ind og arbejde i den forbindelse. Men for mig er det vigtigt, at man hermed sikrer, at man på de steder, hvor man kun har ét dagblad, som mere eller mindre kan – måske ikke gør – monopolisere meningsdannelsen, ikke overlader dette dagblad en sendetilladelse, så de kan fortsætte med monopoliseringen.

Vi stemmer for socialdemokratiets ændringsforslag om, at der skal gives støtte til lejen af plads på senderne, også selv om det kan have nogle konsekvenser for TV-delen. Når vi skal til at arbejde med TV-delen, må vi se på, hvad økonomien i alt dette her er, men vi mener, det er rimeligt, at man fort-

sætter den praksis, man har haft i forsøgsperioden.

VS' ændringsforslag om, at der slet ikke må sælges sendetid, er ideelt set udmærket. Det ville være dejligt, hvis vi kunne sikre lokalradio og lokal fjernsyn en økonomi, der gjorde, at det ikke blev nødvendigt for dem at sælge sendetid.

Jeg vil imidlertid sige, at VS jo selv giver alle begrundelserne for, at det ville være meget uheldigt at vedtage ændringsforslaget nu, og at det måske også kan blive uheldigt senere at vedtage sådanne forslag. VS skriver nemlig, og jeg citerer fra bemærkningerne til VS' ændringsforslag:

»Nærradioerne er ved at blive anbragt i en situation bestemt ved, at der ikke gives adgang til offentlige kasser, at reklamefinansiering ikke skal være tilladt, at salg af sendetid til politiske partier eller religiøse bevægelser skal forbydes, og at hele finansieringsspørgsmålet skal op til fornyet behandling omkring 1. februar 1986.«

Det er svært, synes jeg, at se, hvorfor man så absolut nu skulle træffe beslutning om, at der ikke måtte sælges sendetid, men jeg synes som sagt, at ændringsforslaget er pænt og principielt rigtigt, og derfor vil vi undlade at stemme til det.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg synes, det er vigtigt, at vi er blevet enige om loven om lokalradio, og jeg synes, den væsentligste grund til, at vi nu lovgiver for radioen alene, ligger deri, at vi dermed sætter en procedure i gang i kommunerne, så de kan begynde at sammensætte de lokale nævne, som skal være den instans, der i første omgang skal tage stilling til ansøgninger om sendetilladelse.

Det er vigtigt, tror jeg, at vi er blevet enige om en række af de ændringsforslag, som er stillet, 16 i alt, der, som det allerede har været nævnt, bl.a. betyder, at der kan etableres såkaldte åbne kanaler. Jeg tror, det er meget vigtigt for det hovedsigte, lovforslaget har haft, nemlig at åbne for, at så at sige hvermand kan få adgang til de elektroniske medier.

Så kan vi i øvrigt konstatere, at hvor enkeltpersonerne er gledet ud, er kommunerne kommet ind; reklamerne er gledet ud, anke muligheden er kommet ind. Om dette vil jeg

[Bilgrav-Nielsen]

gerne sige, at jeg synes, det er et fornuftigt kompromis imellem de standpunkter, vi har mødt, og de synspunkter, vi har mødt navnlig fra radio- og TV-stationerne selv, som jo havde ønsket, at der overhovedet ikke skulle være lokale nævne. I så fald ville vi jo have stået i den situation, at alle ønsker om start på sendetilladelse skulle gives af et centralt nævne, og det synes vi bestemt ikke ville være fornuftigt. Nu er der skabt en fornuftig sammenhæng, således at de, der eventuelt skulle blive afvist, får en mulighed for at få efterprøvet de begrundelser, hvormed de er blevet afvist.

Vi kan anbefale at stemme for samtlige 16 ændringsforslag, der er indeholdt i betænkningen, på nær et, og det er ændringsforslag nr. 12, som er stillet af socialdemokratiet, og som går ud på at pålægge staten at betale etablering og drift af sendere. Vi er åbne over for, at der skal være adgang til fra offentlig side at støtte aktiviteterne omkring lokal radio, men vi mener, det er en støtte, der må være frivillig og hovedsagelig må komme fra kommunalt hold. Vi mener i øvrigt, at vedtagelse af dette ændringsforslag ville være en blankoveksel til de lokale TV-stationer, der måtte komme til senere, og hvor udgiften til sendeudstyr, som det allerede er nævnt, vil være langt højere end på radiodelen.

Vi er derfor parat til videre at drøfte dette problem, men må her, hvor vi står med radiodelen alene, anbefale, at der stemmes imod ændringsforslag nr. 12.

I øvrigt vil vi naturligvis senere indstille lovforslaget til vedtagelse.

Tinning (VS):

Hr. Tastesen fortalte, at vi nu havde fået radiolovdelen færdig, og at der var tale om en lov, der generelt set var god, men som selvfølgelig kunne justeres undervejs. Hr. Helge Sander talte om, at vi nu havde fået radiodelen på plads i det lokale mediebillende.

Der er desværre i begge tilfælde tale om markante overdrivelser, den rene pusten sig op. Realiteten er jo, at det, vi kan få lavet nu og stort set er enige om, er nogle småjusteringer og ikke ret meget andet. Det helt centrale for dem, som har lavet nærradio, eller som vil lave nærradio, er naturligvis finansie-

ringsdelen, og den er pillet ud. Derfor er det godt nok at putte folk blå i øjnene at snakke om, at nu har vi generelt en god lov og nu er radiodelen på plads i det lokale mediebillende.

Overhovedet ikke! Det, der er sket, er, at alle de problemer, som vi kunne se der ikke kunne laves nogen løsning på, har vi skubbet foran os, og alt småtteriet, som vi kunne blive enige om – ikke mindst på den måde, at vi har lavet nogle bestemmelser, som alligevel er ret nemme at omgå, det giver bedre muligheder for at blive enige om formuleringerne – er blevet skrevet ned. Det er, hvad der er sket. Det er selvfølgelig ud fra vores synsvinkel godt, for så er der da ikke sket nogen katastrofer, og det er en udmærket ting, når hr. Tastesen og hr. Bilgrav-Nielsen har været ovre i kulturministeriet og har kunnet konstatere, at der ikke er sket nogen katastrofer, men det er forkert at sige, at noget som helst er blevet løst eller er faldet på plads, eller at der er tale om en god lov eller sådan noget.

Jeg mener, der er to egentlige ændringer, som er gode, og som vil blive vedtaget i dag. Det er dels den ændring, som drejer sig om, at kommunerne får mulighed for at få en sendetilladelse, forudsat at de bruger den til at stille produktions- og sendefaciliteter til rådighed for interesserede borgere og i øvrigt lave kommunal information. Det ville også være fuldstændig vanvittigt, hvis der ikke var den mulighed. De erfaringer, som man har gjort med forsøg i den retning bl.a. i Odense kommune, er jo aldeles udmærkede. Det er helt fint, at kommunerne får den mulighed, og det er en reel ændring.

Det samme er udvidelsen af ankeadgangen, sådan at den altså ikke alene vil omfatte fratagelse af allerede givne sendetilladelser, men at man også kan anke et afslag på sendetilladelse. De to ting er der noget nyt i, og det er helt fint.

Alt det andet er noget, man kan gå og vifte med som et flag, og som enten ikke er noget værd, ikke siger noget, eller også siger en lille smule, som kan omgås alligevel.

Ændringsforslagene nr. 6 og nr. 7 handler f.eks. om, at vi nu skal have sat en stopper for, at enkeltpersoner kan gå rundt og få sendetilladelser. Vi forsøger at sætte en stopper for, at erhvervsvirksomheder, herunder dagblade, har bestemmende indflydelse.

[Tinning]

Hr. Helge Sander siger beroligende til vennerne rundt omkring i landet: det stemmer vi for, og anviser et par veje. Man kan alliere sig med et oplysningsforbund, man kan finde en anden mulighed, der er så mange måder, hvis man som interessent i et dagblad gerne vil have bestemmende indflydelse. Man behøver sådan set ikke at bekymre sig så meget om dette, er hr. Helge Sanders budskab, og det mener jeg er et korrekt budskab, så det kan hr. Helge Sander selvfølgelig stemme for, det er klart.

Ændringsforslag nr. 11 handler om, at man kun skal give sendetilladelse til nogle grupper, som ønsker at oprette en nærradio med tilknytning til det lokale område. Men det er også det eneste, der står, og det er meget vanskeligt for mig at forestille mig en ansøgning, hvor det ikke er muligt at beskrive en eller anden form for tilknytning til det lokale område. Ser man efter i bemærkningerne, hvad der står af uddybende kommentarer, står der, at programvirksomheden efter det lokale nævns vurdering skal have en tilstrækkelig tilknytning til det lokale samfund. Hvad er så det for en retningslinje? Det er en retningslinje, der ikke er noget som helst værd, for dette nævn må man så slå op i loven, og dér står, at der skal være en lokal tilknytning. Kort sagt: den formulering er så blød, at den formentlig heller ikke vil stille sig i vejen for noget som helst, og derfor er der indgået et kompromis om det.

Spørgsmålet om finansiering er det eneste sted, hvor der er et lille tilløb. Det er ændringsforslaget fra socialdemokratiet, hvor man siger: nu må vi have lagt fast, at udgifterne til etablering og drift af sendere til lokal radiovirksomhed afholdes af staten. Der er tilløb til, at der kommer kød på snakken, og straks kan hr. Bilgrav-Nielsen fra det radikale venstre sige, at det vil de ikke være med til. Det bliver altså ikke vedtaget. Så sker der heller ikke noget dér.

Endelig har vi spørgsmålet om salg af sendetid. Det synes jeg var et specielt spændende punkt, for på et tidspunkt førte det radikale venstre sig jo, som man vil huske, helt usædvanlig voldsomt frem, nemlig i slutningen af oktober, op til kommunalvalget. Nu skulle der gøres noget, og da kom man så med sit beslutningsforslag, der bl.a. gik ud på, at man skulle forbyde at sælge sendetid til politiske partier og til politiske formål. Af

mange grunde blev det beslutningsforslag så aldrig rigtig til noget; det var jo mest noget, der skulle bruges i mediekampen, i den offentlige debat. Der var ikke nogen, ikke engang det radikale venstre, der i fuldt alvor havde forestillet sig, at sådan noget skulle vedtages. Det ved vi godt.

Nu kommer der så et ændringsforslag, og det er interessant, for nu er det ikke engang kun de radikale, nu er det såmænd også socialdemokratiet, som siger, at man ikke mod vederlag må stille sendetid til rådighed for politiske partier og religiøse bevægelser. Det minder meget om det gamle beslutningsforslag, og for at finde ud af, hvad der nu præcis er meningen med dette her, hvad gør den flittige læser så? Slår selvfølgelig op for at finde bemærkningerne til ændringsforslaget i betænkningen.

Hvordan er det så lykkedes hr. Tastesen og hr. Bilgrav-Nielsen at etablere et kompromis, endda et så bæredygtigt kompromis, at også venstre og konservative kan være med? Jo, man har fundet den løsning, at man simpelt hen ingen bemærkninger skriver til ændringsforslaget, for så står der ikke noget, man kan blive uenige om. Så står der noget, som ingen ved hvad betyder, men det er også anderledes enkelt at indgå et kompromis om, for der er heller ikke nogen, der for alvor tror, at det for så vidt skulle kunne bruges.

Jeg ved, at i hvert fald medlemmer af kristeligt folkepartis gruppe har spurgt, hvad religiøse bevægelser er for noget, og fordi man nu har meget at lave i kulturministeriet – det har man selvfølgelig, og det synes jeg ikke der er nogen grund til at kritisere – har man ikke kunnet nå at svare på det inden debatten i dag. Så bliver det i hvert fald heller ikke noget problem, og derfor kan flertallet roligt vedtage noget, som ingen overhovedet ved hvad betyder, og så er vi da nået så vidt.

Da vi i VS faktisk er nogle af dem, der tager regelforenklingen og regelsaneringen og de klare regler mest alvorligt, har vi så foreslået, at man simpelt hen forbyder salg af sendetid – færdig. Det er klart, at sådan noget skal man ikke gøre, medmindre man sikrer mulighed for en eller anden form for offentlig finansiering, for hvis vi bare forbyder salg af sendetid og ikke har en form for offentlig finansiering, så vil vi få en umådelig mængde af besynderlige omgåelsesmanøvrer.

[Tinning]

Efter al denne kritik skal jeg sige, at vi af de stillede 16 ændringsforslag har tænkt os at stemme for de 15. Det sker der jo, som jeg allerede har antydnet, ikke alverden ved. Det eneste, vi ikke kan stemme for, er det, der er totalt meningsløst, altså det, der ikke engang har et indhold, nemlig ændringsforslag nr. 9 om, at man ikke må stille sendetid til rådighed for politiske partier og religiøse bevægelser mod vederlag. Det er for meget, det vil vi dog ikke lægge navn til.

Hvad der er anderledes interessant, er selvfølgelig spørgsmålet om, hvad fristen 1. februar 1986 betyder. Klokkeren er 20.43, og jeg er enig i, at der ikke er nogen grund til at trække denne debat ret meget i langdrag, men jeg synes, vi skal have at vide, hvad 1. februar 1986 betyder. Jeg ved godt, der står i betænkningen, at det betyder, at enten laver vi en uændret forlængelseslov i forhold til TV-delen, eller også kommer der en afklaring på det hele, men jeg vil godt vide, om hr. Tastesen, hr. Bilgrav-Nielsen og kulturministeren, og hvem der i øvrigt er involveret i disse forhandlinger, har tænkt sig at gøre som os andre, nemlig holde juleferie. Hvis de gør det, hvis de ikke foretager sig noget som helst fornuftigt i 4 uger på dette felt, så sker der jo det, når vi står der den 1. februar, at vi igen kan tage en af de seancer, som hr. Tastesen m.fl. har opført for os adskillige gange, hvor parterne gensidigt beskylder hinanden for ikke at vise tilstrækkelig forhandlingsvilje i TV 2-spørgsmålet osv. osv.

Jeg synes, vi må have at vide, om dette her betyder, at der nu bliver ført reelle forhandlinger, og at man nu faktisk tror på, at man når et egentligt resultat inden 1. februar 1986, eller om det bare er den almindelige sneplovsmetode, som består i skubbe problemerne foran sig, lave kompromis om noget, der ikke betyder noget som helst. Derefter kan hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Tastesen drage land og rige rundt og sige: nu har vi fået sat kulturministeren på plads i et mediepolitisk spørgsmål. Ja, det vil de gøre. Det passer ikke, men det vil de gøre alligevel for derefter at være parat til at indgå alle kompromiserne om TV 2.

Jeg mener, vi er nødt til at have at vide, om datoen den 1. februar 1986 bare er for sjov, havde jeg nær sagt, eller om der er nogen, der har tænkt sig at foretage sig noget de næste 8 uger.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Lokalradioer og -TV er blevet en succes. Det tror jeg alle er klar over, og derfor er det også givet, at vi under en eller anden form må finde ud af, hvordan de skal fortsætte. Det er også sagt af flere ordførere, at man ikke på nuværende tidspunkt kunne løse alle problemerne og derfor har taget radiodelen op.

Jeg skal ikke komme ind på mange af spørgsmålene, der er jo sagt så mange ord om det, men der er dog én ting, som jeg er helt enig med SF og VS i. Jeg må sige, at vi ikke under nogen omstændigheder kan tilslutte os ændringsforslag nr. 9. Vi er meget glade for, at det er kommet med i betænkningen, og at lovgivningen forhåbentlig kun får en kort levetid, at vi snart tager den op igen, for det drejer sig jo om, at der står, at man ikke må sælge sendetid til politiske partier og religiøse bevægelser. Så er det jo, man spørger: ja men hvordan skal det forstås? Der kan være mange argumenter for det, og man kan sige, at det har man jo i så mange lande, og dér fungerer det godt, men jeg synes ikke, at vi kan acceptere denne bestemmelse uden en forklaring. Jeg mener faktisk, at der ligger en diskrimination i det. F.eks. religiøse bevægelser, hvad er det? Hvis man kommer og skal købe sendetid og bare kan påstå, at man ikke er religiøs eller tilhører en bevægelse, så kan man altså godt få lov? Jeg synes, det er mærkeligt, at man vil have det sådan. Jeg ved godt, at man så selv kan etablere sin egen radio, og senere skal vi snakke TV, men jeg synes dog, at det på nogle måder har fungeret udmærket.

Jeg nævnte i min ordførertale, da vi havde et andet forslag til behandling, at man f.eks. på nogle af de socialdemokratiske dominerede sendere har fået mulighed for at komme ind. Så kan man diskutere, om der skal ske betaling eller en vis betaling. Der er også en vis udgift ved at drive radio og TV, TV-delen skal vi senere ind på, og derfor synes jeg, det er særdeles vigtigt, at man, inden man vedtager TV-delen, bliver helt klar over, hvad man mener med denne bestemmelse, og om det også bliver retfærdigt. Det kunne jo tænkes, at det kom til at betyde, at større partier, der altså sikrer sig f.eks. TV eller radio, har mulighed for at komme frem, hvor de mindre partier ikke kan, medmindre de andre af nå-

[Inger Stilling Pedersen]

de siger: ja men selvfølgelig får I lov at komme med.

Når man ser på det religiøse, vil det så sige, at folkekirken f.eks. ikke kan komme ind, men skal etablere sin egen sender, eller er det gurerne, der ikke må komme ind, eller hvor meget skal det dreje sig om?

Der kan ligge noget i dette at sige: vi vil ikke have den påvirkning, der kan være uheldig. Jeg finder, det er særdeles nødvendigt, hvis ikke vi skal diskriminere store dele af befolkningen, at vi får en klar fornemmelse af, hvad det drejer sig om, og derfor må vi stemme imod dette ændringsforslag.

Poulsgaard (FP):

Alle meningsmålingerne viser jo ganske klart, at der er et stort, stort flertal for fri reklamefinansieret radio og fjernsyn i befolkningen. Det er der ikke herinde, og så har man lavet alle mulige krumspring. Så kom ministeren med lovforslaget, som absolut ikke var godt efter vor mening, men trods alt et lille skridt i den rigtige retning, og nu står vi så med en masse ændringsforslag.

Jeg beder de borgerlige ordførere lægge mærke til, hvad hr. Tinning sagde: ud fra vores synspunkter er det godt. Så er det altså ud fra vores synspunkter noget møg, og derfor vil vi selvfølgelig stemme imod samtlige ændringsforslag. Vi vil nok ende med at stemme for lovforslaget, når vi kommer så langt.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Det vil nu være klart for de mange opmærksomme tilhørere til denne debat, at der er foregået intense forhandlinger i kulturudvalget, som har resulteret i et relativt bredt forlig om mange af disse ændringsforslag, som vi om et øjeblik skal stemme om.

Hr. Tinning mente, at det var alle de store problemer, der var blevet skubbet til side, og detaljerne havde man så kunnet enes om. Noget er der jo om det. Selvfølgelig er finansieringsspørgsmålet stadig væk uløst.

Til gengæld kan jeg sige til hr. Tinning, at det bestemt er regeringens agt at føre realitetsforhandlinger om TV 2 med den hensigt at få dem afsluttet inden 1. februar 1986.

Jeg vil dog sige til hr. Tinning, at han jo ikke skal overse, at vi dog trods alt har fået

bred enighed om hele strukturen i den permanente lovgivning. Vi er nu i stand til at få oprettet disse lokale organer og få hele maskineriet sat i gang. Og det er jo noget af det, der kræver længst tid, så der skulle være håb om, at ordningen kunne komme pænt i gang pr. 1. april 1986, hvor forsøgsordningen udløber.

Jeg skal kun beskæftige mig med ganske få af ændringsforslagene, da der som bekendt er flertal for de fleste.

I ændringsforslag nr. 9, som bl.a. fru Inger Stilling Pedersen beskæftigede sig med, om forbud mod sendetid til politiske partier og religiøse bevægelser, er det da klart at vi har et definitionsspørgsmål. Politiske partier er vel et ret entydigt begreb. Men hvad med organisationer, der måtte reklamere for politiske partier? Det er der ingen hindringer for. Og hvad menes der egentlig med »religiøse bevægelser«? Også dette spørgsmål er uafklaret. Det er ganske rigtigt, at kulturministeriet ikke har haft mulighed for at besvare spørgsmålet med det tidspres, der har været, men jeg er ikke enig i hr. Tinnings konklusion, at så var det jo heller ikke noget problem – jeg vil sige: så begynder problemerne, hr. Tinning.

Ikke desto mindre, som også fru Inger Stilling Pedersen lagde vægt på, er det jo således, at det fremgår af betænkningen, at dette spørgsmål skal tages op i forbindelse med finansieringsspørgsmålet, og vi må da håbe, at vi til den tid alle sammen er en hel del klogere i retning af, at vi ved nogenlunde, hvad det er, vi forbyder.

Det kan selvfølgelig se underligt ud, at vi nu i bred enighed piller reklamefinansieringsmuligheden ud af dette lovforslag, men de opmærksomme tilhørere vil jo have hørt, at det skyldes, at dette spørgsmål tages op inden den 1. februar 1986.

Med hensyn til det centrale nævns opgaver må jeg sige, at jeg beklager, at der tilsyneladende er et flertal, der vil pålægge dette centrale nævn nogle nye opgaver, ikke fordi jeg tror, at de ikke kan bestille noget i nævnet, men simpelt hen fordi spørgsmål om vurdering af lokale behov for sendetilladelser og bredde i medieudbuddet i det lokale område vel bedst kan afgøres af lokale myndigheder.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

[Tredje næstformand]

Jeg kommer til at bede om lidt mere ro i salen.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Nu vel, et flertal ønsker det sådan. Og regeringen og regeringspartierne vil stemme imod dette ændringsforslag.

Ligeledes vil vi stemme imod socialdemokratiets ændringsforslag nr. 12, der går ud på, at staten skulle finansiere disse sendere, i denne omgang alene radiosenderne. Men vi må da se perspektivet i, at vi om ganske få uger står over for at skulle lovgive om TV-siden, og dér er det helt andre beløbsstørrelser, som ministeren for offentlige arbejder vil komme til at ryste op med af sin slunkne kasse.

Jeg vil gerne opfordre til, at man stemmer imod dette ændringsforslag, bl.a. fordi udgiften for den enkelte station ikke kan være det store problem for de lokale initiativtagere. Ofte vil man se, at flere kan deles om en sender, og en udgift i leje på 5.000 kr. kan vel ikke være det store problem for disse flere, tre-fire, forskellige projekter, der kan slå sig sammen om en sådan udgift.

Med disse bemærkninger vil jeg så anbefale, at man stemmer imod ændringsforslag nr. 12, 14 og 15, men at man stemmer for de øvrige ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-8
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget uden for betænkningen af Tinning (VS)
forkastedes, idet 5 stemte for, 116 imod; 16 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 9-11
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12
forkastedes, idet 64 stemte for, 71 imod.

Ændringsforslag nr. 13
vedtoges med 133 stemmer mod 3.

Ændringsforslag nr. 14
vedtoges med 74 stemmer mod 63.

Ændringsforslag nr. 15
vedtoges med 74 stemmer mod 62.

§ 1 med de foretagne ændringer, § 2 og ændringsforslag nr. 16 angående titlen
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 74:

Forslag til lov om fjernsynsvirksomhed i Syd- og Sønderjylland. (TV-Syd).

(Fremsat 13/11 85. Første behandling 20/11 85. Betænkning 5/12 85).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-6
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod det-